

CINĂ LA BRAKE FAST

Editura ap!
(ACT și Politon)
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
Tel: 0751 066 964, e-mail: office@actspoliton.ro
www.actspoliton.ro

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

Dinner at the Brake Fast

Copyright © 2024 by Renee Beaugard Lute

All rights reserved

© 2025 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Traducător: **Mihaela Ioncescu**
Redactor: **Maria Nicula**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Alexandra Ilie**
Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUTE, RENEE BEAUREGARD

Cină la Brake Fast / Renee Beaugard Lute; trad.: Mihaela Ioncescu. — București: ACT și Politon, 2025

ISBN 978-630-303-347-1

I. Ioncescu, Mihaela (trad.)

821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Renee Beauregard Lute

**CINĂ LA
BRAKE FAST**

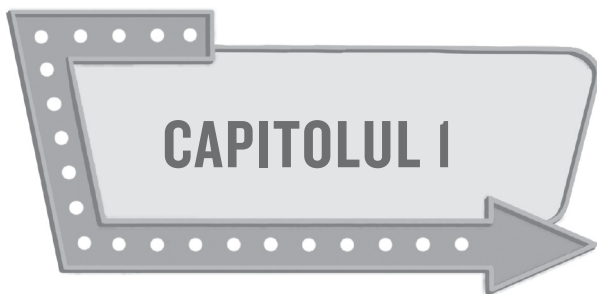
Traducere din limba engleză de
Mihaela Ioncelescu

ap!olodoria

Pentru Becky,
unul dintre oamenii mei preferați din lumea asta,
mamă, prietenă și partenera mea de aventuri.

Renee Beauregard Lute și Becky Sosby
la intrarea în Tunelul Snoqualmie.

CAPITOLUL I

Nu există un loc mai bun pentru mine decât sub pilota mea groasă și albastră, de unde să deschid doar un singur ochi atunci când ceasul roșu Coca Cola de pe perete arată că este ora 4.45 dimineața. Asta înseamnă că mai am încă cincisprezece minute de picoteală, ghemuită la căldură în patul meu, în timp ce ascult hurelul molcom al camioanelor de pe autostrada 202. Este minunat. Mai ales în dimineața aceasta. Astăzi este ziua pe care am plănuțit-o de când mă știu și mai am încă cincisprezece minute să visez la asta.

Până când mama îmi bate ușor la ușă. Știu ce înseamnă atunci când bate înainte de ora cinci, într-o dimineață de sâmbătă, și asta mă cam demoralizează.

Deschide ușa și tot ce pot să văd este doar silueta ei. E luminată din spate de becul de pe coridor. Mă ridic, sprijinindu-mă pe coate.

— Bună dimineața, mama, spun, cu toate că știu că nu este o dimineață bună.

Mama nu s-ar afla în pragul ușii mele înainte de ora cinci, dacă ar fi o dimineață bună.

— ‘Neața, Tacoma! Îmi pare rău, puiule, dar o să am mare nevoie să mă ajuți astăzi.

Nu mai aud hurelul camioanelor. Nu mai simt căldura patului. A rămas doar sentimentul acela, ca o minge care te izbește în stomac. Și pentru o clipă mi se taie răsuflarea.

— Da, în regulă. Nicio problemă!

— Te las să te îmbraci.

Mama dă să închidă ușa, după care se oprește.

— O să fie bine, puiule! E doar una din acele zile.

Mă ridic în capul oaselor și încerc să zâmbesc, ca și când ar fi putut să mă vadă pe întuneric.

— Da, știu, răspund.

Mama închide ușa.

Îmi arunc picioarele peste marginea patului și îmi ridic brațele în sus, simțindu-mi inima grea în piept. Chiar știu. Dar mai știu și că astăzi trebuia să fie cina mea. Cină pe care vreau să o pregătesc de atâta vreme. În cele din urmă, mama și tata au spus *Da, în regulă Tacoma, ne-ai rugat de patruzeci de miliarde de ori și nu mai avem motive să spunem nu. Poți să pregătești cina.* Eu și cu tata trebuia să mergem astăzi să cumpărăm ingredientele. Cum aș mai putea să spun ceva despre asta, când el se simte rău?

În diminețile bune de sâmbătă, ne trezim devreme la popasul pentru camioane Brake Fast. Cei mai mulți dintre copiii pe care îi cunosc pot să doarmă cât vor sâmbăta. Însă familia mea deține un popas pentru camioane, așa că ne trezim cu mult înainte de răsăritul soarelui.

În diminețile proaste de sâmbătă, ne trezim chiar și mai devreme. Dacă este o sâmbătă proastă, doar doi dintre noi se ocupă de tot, în loc de trei.

Îmi târăsc picioarele spre baie ca să mă spăl pe dinți și să-mi răsucesc părul într-un coc. Anul trecut, Hudgie Wilson mi-a spus că am „păr de mamaie” și ar fi fost câteva lucruri cu care mi-ar fi plăcut la nebunie să-i dau replica lui Hudgie Wilson, dar mi-am ținut gura. (Miroase ca brânza Provolone, de exemplu). Am „păr de mamaie”, fiindcă gătesc la popasul familiei mele și niciun camionagiu de pe planeta asta nu și-ar dori să găsească în omletă firele de păr lungi și castanii ale unei fete de 12 ani. Așa că port părul strâns în coc.

Trag pe mine o pereche de blugi și hanoracul cu Cougs*, după care îmi strecur picioarele în tenișii de pânză și cobor cât de încet pot scările care duc spre sufragerie. Dacă tata doarme, nu vreau să-l trezesc făcând prea mult zgomot.

Mă îndrept spre bucătărie.

— Ai pus deja de cafea? o întreb pe mama, care încingea grătarul.

— Cafetiera e pornită, poți să-ți iei, îmi răspunde. Și ceainicul e pe foc.

Ceainicul e pe foc.

Tata bea ceai numai când se simte rău. Ceai negru cu lapte și miere. Unii oameni beau așa ceva când sunt răciți sau au gripă. Atunci când corpul lor nu este bine. Tata îl bea când gândurile lui nu sunt bine. Suferă de depresie și anxietate, așadar presupun că este o dimineață cu ceai.

* Cougs – Washington State Cougars, echipa intercollegială de fotbal american a Universității de Stat din Washington. (n. trad.)

Se aude aburul țiuind în timp ce îmi torn cafea în ceașcă.

— Vrei să-i pregătești și lui ceașca și să i-o duci sus? mă roagă mama.

Trânțește o bucată de unt înghețat pe grătar. Untul începe să sfârâie. Asta înseamnă că grătarul este suficient de încins.

— Sigur că da, spun, dar simt cum mi se strânge stomacul, pentru că mi-e foarte greu să-l văd pe tata când nu se simte bine.

Torn apa fierbinte într-o cană și scufund în ea un săculeț de ceai English Breakfast. Îl las așa câteva minute, urmărind cum se revarsă din el culoarea roșu-maronie și umple cana. Torn apoi lapte și miere. Mama îmi face semn din cap. *Du-te!*

Mă întorc la scări și urc chiar mai încet decât am coborât. Când ajung în dreptul ușii de la dormitorul părinților, bat ușurel.

— Da, spune tata.

Vocea lui pare firavă, răgușită și îndepărtată. Deschid ușa și îl văd înfășurat în pilotă, cu fața la perete.

— Tată? Ți-am adus ceai. Vrei să pun cana pe noptieră?

— Da, spune el din nou, cu o voce firavă și răgușită.

Așez cana lângă volumul gros și uzat al *Apocalipsei* lui Stephen King și o sticlă de apă goală.

Tata se răsuțește ca să se uite la mine. Simt că îmi sare inima din piept. Are fața palidă, iar la rădăcina nasului se zărește o dâră de lacrimi, pentru că a plâns culcat pe o parte.

— Tată, spun.

Vocea mi se oprește în gât.

— Ești...

— Nu, răspunde el, citindu-mi gândurile. Nu sunt prea bine astăzi.

Închide ochii și o lacrimă enormă i se rostogolește din colțul ochiului pe obraz.

— Îmi pare rău!

Odată am văzut într-una dintre cărțile acelea scârboase despre natură fotografia unui ghem de șerpi încolăciți unii peste alții. Așa îmi simțeam eu stomacul. Ca un ghem de șerpi încolăciți.

— Nu, tată! Nu trebuie să-ți pară rău! Mama spune mereu „Dacă mie nu trebuie să-mi pară rău că sufăr de astm, nici ție nu trebuie să-ți pară rău că suferi de depresie”. Zice că „dacă e vorba de corp și de minte, ne descurcăm cu toții cât de bine putem”. Și are dreptate. O să te simți bine în curând. Așa se întâmplă de fiecare dată.

Continuam să vorbesc, de parcă vorbele ar fi putut să umple încăperea și să mă facă să mă simt mai puțin tristă, mai puțin speriată și mai puțin pustie.

— O să te simți mai bine în curând, am repetat.

— Da, bine.

Tata scutură ușor din cap.

— Nu știu.

Șerpii încolăciți din stomacul meu se strâng și mai mult, ca și când cineva i-ar fi apucat de coadă și ar fi început să tragă cu putere.

— Știu eu, spun, știu *eu*. O să te simți mai bine în curând.

Încerc să zâmbesc, însă acum mi se pare cel mai dificil lucru de pe lume.

— Mă duc să o ajut pe mama, bine? Încearcă să te odihnești!

— Mm, murmură încet tata.

Se răsuțește încet de tot în pat, ca și când l-ar dura tot corpul, și se întoarce din nou cu fața spre perete.

— Te iubesc, tată, spun, îndreptându-mă spre ușă.

— Mm, murmură el din nou.

Ies din cameră și închid cât mai încet ușa în urma mea. Îmi simt ochii îngreunați de parcă un lac de lacrimi ar încerca să se reverse și să inunde întregul popas de camioane, însă nu las să se întâmple una ca asta. Urăsc să mă simt neajutorată, dar chiar așa mă simt, fiindcă nu pot să fac nimic ca să îl ajut pe tata. E dimineață și astăzi am rămas doar eu cu mama. Clipesc des și cobor scările.

Mirosul mic-dejunului care se pregătește mă izbește direct în față. E un miros caracteristic popasului Brake Fast. Noi servim doar micul-dejun. Cât e ziua de lungă. Mic-dejun, mic-dejun și iar mic-dejun. Îmi place să lucrez la popasul de camioane și îmi face plăcere să gătesc pentru oameni – mai ales pentru clienții mei preferați care vin în mod obișnuit, cei care îmi sunt aproape prieteni. Dar, dacă e să fiu sinceră, îmi cam displace micul-dejun.

De fapt, *chiar* urăsc micul-dejun. Ouă sau fulgi de ovăz sau clătite, iată tot ce se mănâncă pe aici. Ai crede că poți să mănânci ceva de trei ori pe zi, în fiecare zi, însă dacă ai face-o cu adevărat, ți-ai da seama destul de repede că nu este așa de grozav pe cât ți-ai închipuit.

La fel stau lucrurile și cu North Bend. Atunci când trăiești toată viața într-un singur loc, fără să-l părăsești vreodată, poți să te plictisești cu adevărat de el. Într-o bună zi, vreau să

călătoresc peste tot prin Statele Unite. Vreau să am o rulotă din care să servesc mâncare* și cu care să merg de la Washington până în Maine și din Florida până în California și să mă opresc în toate statele de pe drum. Rulota mea va fi o rulotă care va servi doar mâncare pentru cină.

Noi pregătim micul-dejun toată ziua la Brake Fast pentru că *rutina* aceasta este profitabilă pentru afacere. Știm exact ce trebuie să cumpărăm și niciodată nu avem surprize pe bonul de la magazinul alimentar. Clienții știu la ce să se aștepte. Micul-dejun este simplu. Practic, putem să îl pregătim cu ochii închiși. Asta îi place mamei cel mai mult. Asta îmi place mie *cel mai puțin*.

Așa că am început să cer să pregătesc eu cina. Doar o singură cină adevărată, pentru familie și pentru șoferii de camion care s-ar întâmpla să ne treacă atunci pragul. Vorbeam despre cina mea în timp ce curățam mesele, seara, și tot despre ea vorbeam în timp ce făceam clătite, dimineața. Am cerut-o luni întregi. În cele din urmă, am cerut cu atâta insistență încât mama și tata au fost de acord și au stabilit că cina urma să se întâmple *astăzi. Deseară*. Trebuia să fie chiftele cu fasole verde și cartofi. Sinceră să fiu, nu mă dau în vânt după chiftele, pentru că chiftelele nu sunt atât de interesante. Dar nu este micul-dejun și asta înseamnă totuși ceva.

Tata a ales meniul fiindcă știa pe de rost rețeta de chiftele a tatălui său. Când ne-am așezat la masă, cu un creion și un caiet de comenzi folosit pe jumătate, ca să punem la cale cina mea, tata a zâmbit amuzat și a spus că chiftelele tatălui său au fost motivul pentru care bunica Jones îl luase de bărbat.

* *Food truck*, în lb. engl.

— Cred că bunicii Jones îi plăceau la nebunie chiftelele, am spus.

— Presupun că le considera bune. Important era însă că pregăteau împreună chiftelele, chiar aici la Brake Fast, în seara în care ea l-a cerut de bărbat. I-a spus tatei: „Știi, nu m-ar deranja să gătesc cu tine toată viața de acum înainte”.

Mama a intrat chiar în clipa în care tata îmi spunea povestea. L-a lovit ușor cu un prosop de bucătărie.

— Și ce să vezi! De atunci, membrii familiei Jones gătesc mereu aici, împreună.

Tata a tras de prosopul mamei până când ea s-a apropiat suficient ca să se aplece spre el și să-i dea un sărut.

— Nu mi-aș fi dorit nimic altceva, a spus el.

Îmi plăcea cum sună *De atunci, membrii familiei Jones gătesc mereu aici, împreună*. Îmi plăcea ideea de a pregăti cina cu tata. Tata nu a notat rețeta pentru că, spunea el, era chiar acolo, în capul lui. Însă cum aș fi putut eu să o scot afară din capul lui atunci când se simțea așa? Trebuia ca totul să fie cât mai ușor posibil deseară, pentru ca mama și tata să mă lase să o fac din nou. Dar cum tata era sus în dormitor și se simțea rău, nu vedeam cum ar fi putut să fie ușor.

Pe de altă parte, când mă gândesc mai bine, *ușor* nu înseamnă întotdeauna același lucru. Depinde de rețetă. Câteodată *ușor* înseamnă piureul de cartofi din cartea de bucate *Best Spud Recipes in Idaho (Cele mai bune rețete cu cartofi din Idaho)*. Uneori, înseamnă supă rece de căpșuni cu busuioc din cartea mea de bucate *Miami Ice: Finest of Florida (Miami Ice: cele mai bune rețete din Florida)*. Alteori, înseamnă prăjitura cu brânză din cartea de bucate *Hey, I'm Cookin' Here: Eating Good at*

New York (Hai să gătim: preparate delicioase din New York). Trebuia să pregătesc cina și trebuia să fie totul ușor. Numai că deocamdată nu sunt prea sigură în ce fel să fie ușor.

Nu prea mă uit la televizor, pentru că nu am timp. Dacă nu sunt la școală, muncesc la Brake Fast. Însă atunci când *chiar* mă uit la televizor, îl urmăresc pe Guy Fieri. În cea mai mare parte a timpului, călătorește peste tot și mănâncă tot felul de preparate la cină. Eu tot sper că, într-una din zilele astea, o să se oprească la Brake Fast, dar n-am avut noroc. Și el gătește. Spune că gătește pentru că îi place să îi facă pe oameni fericiți. Știu că este un adevăr în ceea ce spune, fiindcă, în primul rând, Guy Fieri nu minte, și, în al doilea rând, fiindcă am văzut cât de fericiți îi face mâncarea noastră pe unii dintre șoferii care se opresc la noi. Dacă au condus mult fără să se oprească și este o seară friguroasă și târzie, ar trebui să vezi expresia de pe fețele lor atunci când iau o îmbucătură din cartofii noștri prăjiți. Sau din clătitele noastre pufoase, cu sirop. Sau prima îmbucătură crocantă de șuncă prăjită. Câteodată închid ochii, zâmbesc și clatină din cap. Mâncarea noastră îi face *fericiți*.

Îmi place atunci când mâncarea mea îi face pe oameni fericiți. Deseară, vreau să fiu și eu fericită. Și poate voi reuși să aduc un strop de bucurie în ziua aceasta dificilă a tatei. Poate cu puțin chec cu glazură de scorțișoară, din cartea mea de bucate *Hello, Dollywood: Treats from Tennessee (Hello Dollywood: bunătăți din Tennessee)*, sau poate cu coastele afumate cu gust acrișor din *Meat Me in St. Louis (Fripturile din St. Louis)*. Trebuie să inventez ceva.

— Tacoma? Ai auzit ce-am spus?

Am tresărit trezindu-mă la realitate în pragul ușii de la bucătăria încinsă, unde mama umplea formele de briose cu aluatul pe care îl pregătiserăm de cu seară.

— Iartă-mă! De ce ai nevoie? am întrebat.

— Am nevoie să umpli recipientele cu îndulcitor și frișcă.

Scot cutia din spatele teighelei și mă învârt prin sala de mese, turnând din belșug frișcă în bolurile mici de pe fiecare masă. O iau de la capăt cu îndulcitorii: câteva pliculețe albe, alte câteva galbene, câteva roz și unul sau două albastre. Nu înțeleg de ce există atât de multe feluri de îndulcitori. Și fiecare are câte o preferință. Odată, o șoferiță roșcată de camion pe nume Denise mi-a făcut semn cu mâna și mi-a cerut să umplu recipientul cu îndulcitori de la masa ei. M-am uitat la recipientul care dădea pe dinafară și apoi din nou la ea, întrebând-o din ochi *Ha?*

— Brun nu există. Îmi plac pliculețele brune. Zahărul brut.

Zahăr brut. Acum chiar că le-am auzit pe toate. I-am spus lui Denise că avem doar alb, galben, roz și albastru.

— N-ar trebui să plesniți de sănătate prin părțile astea ale Washingtonului? mi-a întors-o ea. Trebuie să aduceți niște zahăr brut. Nu-mi trebuie chestiile astea procesate.

Acum avem în spate o cutiuță cu plicuri de zahăr brut, însă numai pentru Denise. Mama spune că plicurile de zahăr brun costă de două ori mai mult decât celelalte.

— Poate arunci o privire pe afară să-mi spui și mie cu ce avem de-a face în dimineața asta, mă roagă mama.

Mă îndrept spre ușa de sticlă și mă uit înspre parcare.

— Avem o camionetă, e doar șoferul. Nu-l cunosc. Mai avem o camionetă cu doi bărbați înăuntru, cred că unul dintre ei

este Carl, tipul căruia nu-i place pâinea prăjită din grâu. Mai avem un camion încărcat cu bușteni, așa că doamna de la volan o să vrea să mănânce repede. Și... ah, nu!

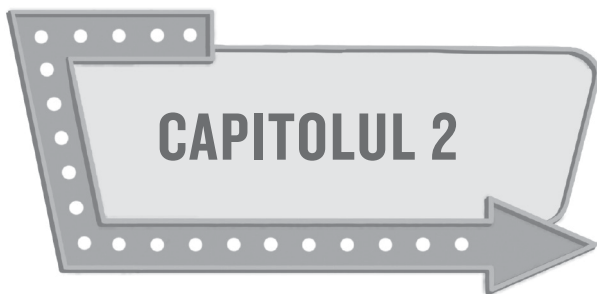
Simt cum mi se strânge stomacul.

— Ce? Ce vrei să spui cu „ah, nu”?

Mama vine în grabă lângă mine și observă ce am văzut și eu.

— Aha! Înțeleg!

Afară este parcat un camion roșu strălucitor, cu optsprezece roți, iar șoferul este cel mai nesuferit om din întregul stat Washington. Deschide ușa, sare afară din cabină și coboară scările. Este Crocodilul Kyle Glenson și a venit să ne facă ziua și mai grea.

CAPITOLUL 2

Este 6 dimineața și toți șoferii de camioane se încolonează în urma lui Kyle Glenson în fața ușii.

— Nu-i da atenție și gata, bine?

Mama se uită la mine cu subînțeles.

— Nu trebuie să-l îndrăgim, dar trebuie să-l servim. A venit aici pentru micul-dejun, la fel ca toți ceilalți. Își spune el Crocodilul Kyle, dar n-are colții atât de ascuțiți.

— Mda, o să încerc, îngaim eu.

Simt că fața îmi ia deja foc. Astăzi trebuia să fie cea mai bună zi a mea. Ziua cinei mele. De ce merge totul prost *astăzi*?

— Să-ți spun cum facem. O să-i ducem cafeaua lui Kyle cât de repede putem, după care-l trimitem să-și vadă de drum. Dacă avem noroc, o să vină și o să plece la fel de liniștit ca toți ceilalți.

Dacă avem noroc.

N-avem noroc. Nu atunci când vine Kyle. Kyle este din North Bend. Toată lumea îl cunoaște, la fel cum toți îl cunosc pe tata și Brake Fast. Numai că oamenii știu că tata și Brake Fast sunt tot ce are orașul acesta mai bun și mai știu cât de nesuferit poate să fie Kyle.

L-a șicanat pe tata tot timpul cât au fost la școală, iar acum vine aici mereu ca să ia micul-dejun. Dacă s-ar fi purtat urât pe față cu mama și cu tata, probabil că l-ar fi dat afară din restaurant. Dar nu se poartă urât. Este mârșav într-un fel viclean, atât cât să nu-l *placă*, dar să îi pregătească totuși clătitele.

Mârșav la modul viclean este mult mai rău decât dacă ar fi mârșav pe față, după părerea mea. La școală, sunt două fete în clasa mea, Madison și Piper. Suntem în aceeași clasă încă de la grădiniță și întotdeauna au fost răutăcioase. Dar nu răutăcioase în așa fel încât profesoara să observe și să le trimită în biroul directorului Henry. Sunt răutăcioase în sensul în care se prefac toată ziua că se simte un miros oribil în aer.

— Piper, ce pute aici! Nu mă pot concentra la matematică!

— Știu, Madison, e așa de rău că mi-au dat lacrimile. Miroase ca în...

— Toaletele împruțite de la popasul camioanelor?

— Exact!

În felul acesta sunt răutăcioase. Profesoara nu le aude și, chiar dacă le-ar auzi, cum aș putea să dovedesc că ele se referă la *mine*? Acesta este motivul pentru care răutatea perfidă este cea mai urâtă. Acesta este motivul pentru care *Kyle* este cel mai mârșav.

Tata are o poveste pe care o istorisește clienților noștri. Este vorba despre cea mai frumoasă seară din viața lui. În zilele bune, atunci când este liniște și avem clienți noi care n-au auzit încă povestea, tata își trage un scaun în sala de mese și se așază invers pe el, rezemându-și brațele de spătar. De fiecare dată mă așez și eu pentru că îmi place să îl aud pe tata povestind.

— Cu ani în urmă, începe el de fiecare dată, înainte să se nască fiică-mea, Tacoma, pe vremea când tata conducea restaurantul ăsta, unicul și inegalabilul Bruce Springsteen era în turneu cu formația lui. Îmi plăcea Bruce Springsteen și îmi doream *nespus* de mult să merg la unul dintre concertele lui. Cântam și eu la chitară bas și puteam să interpretez *toate* melodiile lui de pe albumul *Born in the U.S.A.* Urma să cânte la Tacoma, însă n-aveam bani să merg. Într-o seară, pe o ploaie torențială, un autobuz uriaș s-a oprit în fața restaurantului. Vă spun sincer că *însuși* marele Boss s-a dat jos din autobuz și a intrat aici, ud până la piele. I-am adus nu știu câte cafele, iar el mi-a spus tot felul de povești. A fost aproape cea mai frumoasă seară din viața mea.

— *Aproape?* întrebau mereu clienții.

— Aproape. După ce am stat atât timp la povești, Bruce m-a rugat să îi cânt ceva la chitara mea bas. Și am cântat. Mi-a spus că basistul lui și-a luxat încheietura jucând cărți în autobuzul de turneu și m-a rugat să îl ajut cu o melodie în seara următoare, când urma să cânte la Tacoma.

De fiecare dată în momentul acela, ochii clienților se făceau cât cepele de mari.

— Și l-am ajutat. M-au luat cu ei la Tacoma și am cântat la bas „Glory Days”. *Aceea* a fost cea mai frumoasă seară din viața mea. De aceea am botezat-o pe fiica mea Tacoma. După locul în care visul meu a devenit realitate.

Tata avea și o fotografie din seara aceea, însă anul trecut, a dispărut pur și simplu. De parcă ar fi furat-o cineva de pe peretele din sala de mese, lăsând în urmă un dreptunghi decolorat și un cui care să ne aducă aminte că n-o mai aveam. Urăsc să mă uit la locul acela gol de pe perete.

Există o expresie a celor care gătesc: *mise en place**. Înseamnă că totul trebuie să fie la locul lui înainte să te apuci de gătit. Cântărește ingredientele, pregătește tigăile. Aranjează bolurile pentru amestecuri. Îmi *place* când totul este la locul lui. Sala de mese mi se părea în neregulă de când a dispărut fotografia aceea.

Kyle a fost întotdeauna viclean și răutăcios cu tata, dar de când a dispărut fotografia a devenit și mai rău. Atunci când Kyle îl aude pe tata povestind despre Bruce Springsteen și Tacoma, se bagă în discuție cu mutra lui răutăcioasă. Câteodată aplaudă ironic de lent, atunci când tata termină de povestit. De obicei spune ceva de genul:

— *Ce poveste!*

Deși Kyle este din North Bend și n-a lucrat niciodată la vaci, are puțin accent de cowboy. Atunci când o spune el, *ce* sună ca și *cee*. *Ceee* poveste! Rânjește, iar dintele lui de aur sclipește în lumina sălii de mese.

— *Ceee* poveste spune Chuck al nostru!

Când spune astfel de lucruri, tatei i se topește zâmbetul pe față. Dar este o răutate *vicleană*. Kyle nu *spune* explicit că tata e un mincinos, așa că tata nu poate să îi răspundă *Cară-te din restaurantul meu, șarpe împutit!* Pur și simplu se întoarce la muncă.

* *Mise en place* este o expresie din limba franceză care se traduce literalmente prin „pus la locul său”. În context culinar, se referă la pregătirea și organizarea ingredientelor și ustensilelor înainte de a începe să gătești. Practic, înseamnă să ai totul pregătit și la îndemână înainte de a începe procesul de gătire. (Cu excepția notelor traducătorului, toate celelalte îi aparțin redactorului.)

Când Kyle spune astfel de lucruri, mă fac roșie toată și mă apucă tremuraturul. Câteodată urc la etaj ca să mă liniștesc, iar când mă întorc în sala de mese, Kyle spune ceva de genul:

— Pe unde umbli, Tacoma? Cafeaua mea s-a răcit și vreau să-mi umpli din nou cana! numai ca să-mi aducă aminte că încă se află acolo, în sala mea de mese, cu dintele lui de aur în spatele rânjetului lăbărțat caracteristic.

Prin urmare, atunci când îl văd pe Kyle, primul la rând în fața ușii, la ora șase fix, iar tata se simte deja destul de rău și eu nu știu cum am să duc cina mea la bun sfârșit, mă înroșesc la față pe loc, înainte să facă el ceva.

Mama descuie ușa și toți intră în restaurant, salutând voioși, cu excepția lui Kyle care își etalează rânjetul de crocodil și se așază la masa lui obișnuită, din colț.

Iau o ceașcă și unul dintre ibricele aburinde de pe teigheaua de lângă ușa bucătăriei, unde se pregătește cafeaua, după care îmi croiesc drum spre masa femeii cu camionul de bușteni, știind că vrea să pornească în curând la drum.

— Bună, doamnă, numele meu este Tacoma și astăzi vă servesc micul-dejun. Pot să vă ofer o cafea pentru început?

— O cafea ar fi numai bună, mulțam!

Femeia își ridică privirea din meniu și se uită la mine.

— Ai spus că te cheamă Tacoma? De acolo ești?

— Nu, doamnă.

Simt cum fierbințeala mi se strecoară în obraji. Pentru că Kyle Glenson poate să ne audă din locul în care s-a așezat.

— Sunt de aici, din North Bend.

— Nu-i spui acestei femei superbe de ce te cheamă Tacoma? întreabă Kyle de la masa lui. Spune-i! E o poveste grozavă. Sunt chiar supărat că taică-tu nu e pe aici să o spună chiar el. Se pricepe să spună o poveste bună.

Kyle rânjește spre mine, dezvelindu-și incisivul de aur. Îmi înfig unghiile în palme, dorindu-mi să nu mi se umple ochii de lacrimi. Îl urăsc pe Kyle Glenson. Urăsc dintele lui din aur și rânjetul lui răutăcios.

— Și unde e tăticul tău, îngeraș? E bine azi?

— Dar tu, Kyle? întreabă mama, așezând o cană goală de cafea în fața lui Kyle și obturându-mi vederea feței lui Kyle.

— Tu ești bine astăzi? Vrei niște cafea?

Mama nici măcar nu așteaptă răspunsul lui Kyle. Începe să toarne din ibricul pe care îl are în mână.

— Da, merge niște cafea, spune Kyle. Și, ia zi-mi, unde e Chuck? Și-a luat zi liberă pentru *recuperare mintală*?

Pufnește batjocoritor.

— N-ar fi rău să îți iei și tu o zi din asta, Kyle. Mama așază un set de tacâmuri învelite în șervet pe masa lui Kyle. Pari obosit.

— Drăguțo!?! mă atenționează doamna cu buștenii.

În momentul acela îmi dau seama că stau în fața ei cu ibricul de cafea în mână.

— Da! Îmi cer scuze!

Îi umplu cana.

— Cred că sunt un pic distrată astăzi. Să vă las puțin ca să vă uitați în meniu?

— Nu, o să iau numai o gogoasă și cafeaua asta, după care trebuie să îmi văd de drum.

— Imediat! Avem gogoși cu afine, cu scoarță de scorțișoară și...

— Tacoma, îngerășule!

Vocea lui Kyle îmi dă fiori. Mama s-a întors la bucătărie, așa că mi se arată priveliștea mutrei răutăcioase a lui Kyle. Unicul sunet care mă îngrozește la fel ca și vocea lui Kyle este cel al prosopului de hârtie frecându-se de un dinte, sunet pe care l-am auzit o singură dată în viață – atunci când tata a încercat să mă ajute să îmi scot un dinte de lapte încăpățânat – și pe care nu l-am mai auzit niciodată, fiindcă *scârțâitul* acela îmi face atât de rău la stomac încât n-am mai apropiat vreodată de gură un șervet de hârtie.

Mă întorc spre Kyle.

— Ce dorești?

Sprâncenele lui Kyle țâșnesc în sus până la jumătatea frunții.

— Hei, nu așa te-au învățat mămica și tăticul să vorbești cu clienții, nu-i așa?

— Ce *dorești*, Kyle?

— De fapt, mi-ajunge doar cafeaua, spune doamna cu buștenii.

Îmi aruncă un zâmbet mic și stânjenit, ca și când ar spune *Vă rog să purtați discuția asta bizară departe de masa mea.*

— Scuze, sigur că da.

Mă îndepărtez, cu obrazii în flăcări și tremurând. Îmi doresc ca mama sau tata să fi fost aici, în sala aceasta de mese. Kyle tocmai ne-a făcut să pierdem vânzarea unor gogoși, iar *acesta* este un motiv bun să fie dat afară. Nimeni nu vrea să se simtă stânjenit când ia micul-dejun.